

DE LERI

De Trektocht door de Vuh

De Vuh als
Achtergrond
van de Vur

De Leri

De Trektocht door de Vuh

De Vuh als Achtergrond van de Vur

De Langere Versies van de Vur Boeken

Hoofdstuk 1.

Elk Vur boek heeft een massieve achtergrond, voortgekomen vanuit een grote diepte van dromen en visioenen. Elk Vur boek heeft zo zijn eigen ontstaansgeschiedenis en achtergrondverhaal. Van de uiteindelijke "singles" die zijn uitgebracht als de Vur bestaan ook de "maxi-singles", de 12" versies. Deze kunnen deels apocrief zijn en alternatief.

Boek 24. "Suriname" bestaat uit 31 verzen. De langere versie heet : "Het Surinaamse Dagboek", een stuk proza :

Het Surinaamse
Dagboek

Suriname, 6 april 1992

Ik ben in Suriname aangekomen. Vastbesloten het geheim te vinden waar iedereen over spreekt. De papieren roos, de naam voor een lange plant met papier-achtige roosjes, komt veel in Suriname voor, en nergens anders in de wereld. Ik staar naar de plant, met vreemde gevoelens in mijn buik. Een verlamming kwam over mij, en ik moest naar het ziekenhuis. Ik heb nu de ontmoeting gehad. Ik had hier lang op gewacht, maar het liep bijna verkeerd af. Ik was voor drie weken in het ziekenhuis.

Suriname, 8 april 1992

Ik weet niet wat ik moet doen. Ik kan niet loskomen van Suriname. Ik loop dwalend rond en kan niet weg. Het lijkt wel alsof ik opgesloten ben. Het lijkt alsof ik dood ben, terwijl ik leef. Ik heb het duistere geheim van Suriname ontmoet, maar nu ben ik in de war. Mensen kijken me na op straat. Ik geef een zoekende indruk. Alsof ik iets kwijt ben. Ik kan mijn gedachtes niet beheersen. Ik ben een gevangene van Suriname. Het is alsof een spin mij van binnen opeet. Ik heb jeuk van binnen, en hoeveel ik ook krab, het gaat niet weg.

Ik ben niet gemachtigd om contact op te nemen met mijn familie. Ik krijg geen toestemming. Ik heb ook geen idee van wie ik toestemming moet krijgen. Ik denk dat ik gek aan het worden ben. Ik geef de schuld aan de papieren roos. Ik haat die planten nu, alhoewel ik weet dat ik misschien nu onredelijk ben. Toch heb ik het idee dat die planten duivels zijn. Ze worden vaak bij allerlei duistere rituelen gebruikt.

Ik ga huilend naar bed. Ik voel me fragiel en verward. Ik heb hulp nodig, maar durf het niet te vragen. Het is alsof het me verboden is. Het voelt alsof ik in een coma leef. In de nacht kijkt een vreemd houten standbeeld mij aan. Ik heb het gevoel alsof mensen mij uitlachen en niet om mij geven. Was ik maar nooit naar Suriname gegaan. Het is alsof iemand mijn geld en paspoort heeft gestolen, terwijl ik het nog steeds heb. Maar het dringt niet tot mij door. Niets dringt er tot mij door. Ik heb het gevoel alsof mensen mij niet horen, wat ik ook zeg. Ze leven gewoon door. Ik heb zelfs het gevoel dat het onmogelijk is dat iemand verstaat wat ik zeg. Ze horen mij wel, maar zij verstaan het niet, en het lijkt hen ook niets te kunnen schelen.

Ik weet zeker dat ik onder een vloek ben. Ik maak een lange boswandeling tot aan een rivier. Dan loop ik terug. Ik voel me opeens heel warm van binnen. Alsof iemand mij wel begrijpt, of een gevoel dat alles wel goed komt. Maar dat is maar een flits. Als ik terug kom op mijn kamer ben ik depressief. Het wordt zo erg dat ik weer een wandeling maak naar de rivier. Ditmaal voel ik alsof ik gewapend ben, maar ik ben onbewapend. Iets of iemand speelt een spelletje met mij. Het is alsof ik aan de drugs ben, maar ik heb die troep nooit aangeraakt. Of zou iemand iets in mijn koffie hebben gedaan ? Ik ben mezelf niet meer. Ik voel alsof ik een zombie ben. Iets is over mij gekomen. Ik heb ook het gevoel dat ik niet goed meer kan praten. Alsof niemand mij kan horen, of in ieder geval dat niemand mij begrijpt, alsof ik in een andere taal spreekt die niemand verstaat. Ik begin wanhopig te worden, hopeloos. Ik voel me opgesloten. Iemand heeft iets in m'n hoofd gedaan. Ik heb koppijn. Het is alsof ik opgesloten zit in mezelf, en iemand heeft de sleutels weggeworpen, zonder enig mededogen. Het is alsof er een sieraad in me zit wat ik niet kan bereiken. Dan begint het sieraad te branden, en ik begin weg te smelten. Ik kan het vuur ruiken. Nu denk ik echt dat ik gek ben geworden, verwaasd, krankzinnig. En dat terwijl ik me zo op deze vakantie had verheugd. Ik weet dat ik niet meer terugkan. Iets houdt mij tegen. Iets heeft mij naar de keel gegrepen. Iets met een witte jurk. Ze loopt op sandalen. Zou het een geest zijn ? Of verzin ik maar wat. Ik heb het gevoel dat er hier een oorlog is, en dat ik tot het leger wordt geroepen. Ik moet vechten. Ze willen mij laten staren naar een haan. Ik moet die haan bevechten, en dan merk ik dat ik zelf een haan ben. Ik smijt het boek op de tafel wat ik aan het lezen ben. 'Is het nu afgelopen ?' roep ik. Het is alsof ik bezeten aan het raken ben. Ik voel het schuim bijna op mijn mond komen. Ik maak veel speeksel aan. Wanhopig val ik op mijn bed. Ik begin aan mijn haren te trekken, en wild met mijn hoofd te schudden. Iets is binnenin mij gekomen. Ik krijg het er niet uit.

Suriname, 10 april 1992

Ik voel me dromerig. Ik heb nog steeds geen contact met mezelf kunnen krijgen. Het is alsof ik mezelf niet meer kan bereiken, alsof ik uit mijn eigen handen ben weggeleden, in de diepte, verdronken. Ik voel me als een pop, of alsof ik als een pop ben, en ik houd mezelf vast, maar ik kan mezelf niet bereiken. Ik ben onbereikbaar. Ik kom er niet meer doorheen.

Ik weet weer waarom ik hier ben : voor de juwelen. Maar de juwelen hebben mij opgesloten. Ik

kwam om juwelen te zoeken in de bossen, maar het was te gevaarlijk. De wachters van de juwelen hebben mij opgesloten.

Suriname, 10 maart 1993

Ik begin een reclame bureau in Suriname, ook om adviezen te geven wat betreft reclame. Vorig jaar was een verschrikkelijk jaar. Ik heb mezelf bij elkaar kunnen grijpen, maar ik wil niet weg nu. Eerst kon ik niet weg, en nu wil ik niet weg.

Suriname, 10 maart 1994

Het is weer mis. Alle ellende is teruggekomen. Ik wil niet meer leven. Ik wil van deze planeet vertrekken, maar ik kan niet. Ik probeer de dood te vinden, maar deze vlucht van mij weg. Iets roept mij op voor de oorlog, een oorlog tegen een haan. En dan merk ik dat ik zelf ook een haan ben. Met mesjes sta ik daar, mesjes aan mijn benen vastgemaakt. Maar dan enige tijd later beland ik in het ziekenhuis. Ik voel me gebroken. Ik ben verwond, misschien zelfs dodelijk. Mensen vertellen me dat ik ergens ben ingesprongen. Het was nogal van een grote hoogte. Ben ik mijn verstand aan het verliezen ? Ik kan niet tegen de smoelen van deze mensen, die hypocriete, duivelse glimlachen. Ze voeren iets in hun schild, ik weet het zeker.

Suriname, 12 maart 1994

Iemand zingt liedjes tot mij waarvan ik rustig wordt. Ik lig nog steeds in het ziekenhuis. Soms ben ik bewusteloos. De verpleegsters zijn wel aardig hier. Ze zingen voor mij, en zeggen dat als ik weer beter ben, dan zullen ze met me zwemmen, in de rivier achter het ziekenhuis. Dat is al half in het bos. Het lijkt me wel leuk. Hun glimlachen zijn mysterieus en zoet. Ik heb vol vertrouwen in hen dat zij mijn leven beter zullen maken.

Eén van de verpleegsters neemt mij mee in haar auto. We gaan diep het bos in, naar een rivier waar krokodillen leven. Zij laat me ook een plant zien genaamd de papieren roos, een lange plant met bijna papieren roosjes. Ik schrik. Ze houdt mijn hand vast, maar die duw ik weer weg. Ik ben ineens heel paranoïde. Ze vraagt me wat er gebeurd is, maar ik ren weg met schuim op mijn mond. Ze komt mij achterna. Ze heeft een boog en dreigt mij neer te schieten. Niemand zal namelijk ontsnappen. Ik weet niet waar ze het over heeft. Ik ben toch niet in een gevangenis ? Maar ze geeft geen uitleg. Dan lijkt het alsof ik een klap op mijn hoofd krijg. Even later wordt ik wakker in het ziekenhuis.

Zij zingt over mij.

Suriname, 18 maart 1994

Ik denk dat er iets goed mis met mij is. Ik ben opgesloten in een nachtmerrie, alsof ik in een coma

ben. Daarom kon ik hier nooit weg. Ik kan niet goed nadenken. Ik kan niet tellen. Ik wil weg, maar ik kan niet. Ik probeer weg te kruipen, maar ik ben als een verlamde. Alles is zo groot en ver weg om mij heen. Het is alsof ik in de maag van een beest ben, een roofdier. Ik wil hier weg. Maar ik kan niet. Alles gaat zo traag. Ik heb het idee alsof niemand om mij geeft, maar toch heb ik het gevoel dat het goedkomt.

Suriname, 18 mei 1994

Ik lag in warm water. Het gaf me hoop. Eventjes kon niks me nog schelen. Ik heb het gevoel dat ik meer in mijn dagboek moet schrijven. Dat doe ik bijna niet. In mijn dromen groeien planten met witte bloempjes in mijn kamer. Het is alsof ze zullen komen om me te halen. Er groeien witte bloemen in mijn hoofd, planten met witte bloemen, weelderige struiken, die een wit zaad verspreiden. Het maakt me warm van binnen. Ik dacht dat Suriname zo meedogenloos was, maar nu heb ik haar geheim gezien. Alhoewel ik mezelf misschien wat teveel bemoedig nu. Wat hebben die witte bloemenstruiken in hun zin ? Ze hebben doornen als ik ze dichterbij bekijk. Er druipt bloed vanaf, als van de poten van gevechtshanen, van de messen. Iets knapt er in mijn hoofd. Ik moet even neerliggen. Ik herken deze plek. Had ik dit niet in mijn dromen gezien ? Ik was op weg naar een witte stad, met zoveel anderen, maar toen brak de ladder af. We vielen allemaal naar beneden. Het was een bodemloze put, met veel vuur. Duivels waren rondom ons. Een huis van medelij neemt ons binnen, maar dat bleek valse medelij te zijn. Ik kan niet meer nadenken. Alles duizelt mij voor de ogen. Hier leeft valse genade, een beest.

Suriname, 19 mei 1994

Toen kwam het. De struiken namen bezit van me, alsof rivieren me overstroonden. Ik was in een droom. Ik was als Doornroosje, maar Doornroosje stierf. Ze werd door zoveel doornen geprikt. Ze gilte terwijl ze stierf. Het was een deel in mij wat stierf. Terwijl het andere deel een clown was, die onder water was, verstrikt in een onderwater-struik, ook met vele doornen. Ook de clown stierf toen, en ik bevond mijzelf in een wilde zee, totdat ik aanspoelde op een strand. Iemand kwam tot mij, en hielp mij op de been. Toen bracht zij mij naar haar huis. Ze glimlachte. Ik staarde naar haar. Ik kon niet denken. Alles stond stil. Ik ben nu meerdere personen.

Suriname, 20 mei 1994

Het moorden van mei is aan mijn zij. In een slachtkamer bracht zij mij. Ik wist niet wie zij was. Ik durf niet veel te zeggen. Ze is een moordenaar, nogal periodiek. Ik ben te zwak om tegen haar op te staan. Ik ben nu meerdere personen. Zij heeft mij gespleten. Ik kan mezelf niet vinden tussen alle maskers.

Suriname, 21 mei 1994

Ze zit op een stoel, en ik moet haar diensten verlenen. Ik heb deze stoel eerder gezien. Het stond boven Suriname toen ik het land binnenkwam. Ik ben meerdere personen nu, uit elkaar getrokken, verscheurd. Ik moet de stoel aanbidden. Zij is een moordnares. Ik ben door de verkeerde persoon

gered. De enige die ik nog heb is mijn dagboek. Zij houdt mij onder schot en bedreigt me. Zij is hoog in de wolken, als de ark van Noach, en ik ben het volk. Ik ben niet in de ark, en dat is een vreselijke gewaarwording. Overal regent het. Haar stem klinkt door mijn hele lichaam, als donder en bliksem. Ik sta in vuur. Ik sta in brand, maar dan besef ik dat ik een deel ben van een plant. Ik ben een deel van een struik, en ik groei naar boven.

Suriname, 22 mei 1994

Een plant met gele bloemen, het is als drugs. Over die brug kwam ik hier. Wie heeft mij zo gemaakt ? Er moet een uitweg uit dit doolhof zijn. Ik ben bezeten en gespleten. Ziek zijn in Suriname is geen pretje. Ik kon er wel in, maar niet meer uit. Het vuur der dwazen brandt hier. Als dollen dansen zij er omheen. Ik doe niet mee.

Een groter kwaad is er nooit geschiedt.

Suriname, 23 mei 1994

Ik hoop dat ze nooit mijn dagboek leest. Ze schijnt er geen interesse voor te hebben, dus ik schrijf door. In de nacht heb ik wel haar dagboeken gevonden. Ze schrijft over mij. Ik zit hier gevangen. Het is haar paleis.

Suriname, 24 mei 1994

Ik voel me als haar marionet. Twee vrouwelijke matrozen vielen in hetzelfde lot. Ze zitten daar in hun marine jurkjes, wit met blauw. Ik ben in een halve coma. Ik kan me niet goed bewegen en niet goed ademen. Het is de aanval van de plant. De struik heeft genomen, en laat haar doornen inzinken. Buiten is er donder. Het leger van de plant is gekomen. Ze staat op het balkon op de uitkijk, alsof ze schepen naar binnen moet halen. Dan doet ze het raam dicht. Haar haren zijn als in vuur. Dan brandt ze helemaal. Ik kijk hoe ze in as verandert, maar het is slechts zaad. Wit zaad, wat door het huis wordt geblazen. Het huis is in stof en een spin maakt webben.

Suriname, 25 mei 1994

Zij zit in een witte jurk, omringd door de planten met witte bloemen. Zonder de gele bloemen zou ik hier nooit zijn gekomen. Zij namen mij mee op hun schip. Mijn verleden liet ik achter me. Het verdronk. Eindelijk voelde ik mij aangenomen in de ark van Noach. Ik kan er niet meer aan denken. De zee is romig. Ik ben op het schip. Het schip is een eiland, als een vis in de zee, als een haai. Ik kan niet meer vooruit en niet meer achteruit. Alleen het schip kan bewegen. De bloemen groeien naar de hemel. Dit is mijn ladder. Maar dan breekt de ladder. Het witte huis neemt mij aan, verzorgt mijn wonden. Ik voel mij zwak, en de witte dame heerst over mij.

Suriname, 26 mei 1994

Ik ben bang dat zij mijn dagboek leest. Daarom verdraai ik de woorden. Ik lees haar dagboeken in de nacht. Zij zijn duister. Ik denk dat ik gek wordt. Schuimbekkend rol ik op de grond, totdat ik mij weer optrek aan de lange planten met bloemen. Ik trek mezelf op aan de struik. Ik klim naar de hemel, maar kom niet ver. Ik kan alleen maar kijken. Ik staar naar Surinaams fruit op een schaal. Voor mij is het een zee, een zee waarover ik nooit kan komen, maar waar wel eilanden in zijn. Dit fruit draagt een duister geheim. Dit fruit ligt alleen maar stil, en ik kijk ernaar. Een zee van fruit liet mij niet door. Ik kan alleen maar kijken. Ik kan alleen maar wegzinken. Ik zag hen daar staan op de bruggen met maskers, en in de boten. Zij namen vrouwen in wit op het schip. Die visten zij uit het water. Zij haalden die vrouwen naar binnen als Surinaams fruit, fruit met een duister geheim. Het Surinaamse fruit is als een lange reis naar ellende. Als je bij de pit bent aangekomen ben je dood. Vrouwen in kanten jurken, bedolven onder spinnenwebben. Spinnen in hun haren. Zo bieden zij het fruit aan. Geen goede reclame als je het mij vraagt, maar het wordt goed verkocht. Mensen kijken niet verder dan hun neus lang is.

Suriname, 27 mei 1994

Planten met blauwe bloemen. Het paars groeit aan de randen van de rivier, als het paarse vuil. Het zijn paarse bloemen. Diep kijk ik in haar ogen en zie hetzelfde. Het is bijna als een spiegel. Ik probeer de diepte van haar ogen te zien. Het paars bedekt hier alles. Ik heb het gevoel dat ik in cirkeltjes draai. Hetzelfde is mij al eens eerder overkomen. Ik kan niet losbreken. Ik moet geholpen worden. Maar de hulp komt niet.

Suriname, 28 mei 1994

Ik wacht op de droom die mij zal doen ontwaken, die mij weer laat durven spreken. Die droom komt maar niet. De hemel lijkt ver weg. Het grote syndroom van Suriname heeft mij in haar macht. Het is als een verslaving aan drugs. Ik kan de ketenen niet doorhakken. Moed heb ik niet om dit syndroom in detail te bespreken. Ik praat er slechts omheen. Ik ben zo gemaakt. Het is mijn aard geworden. Ik drink van de bloemenzee, en stik bijna in haar zaad. Warmte komt met golven om mij heen. De witte stad komt in zicht, maar verblindt mij.

Suriname, 29 mei 1994

De vrouw in het wit staat tussen twee matrozen in. Zij komen van een vreemd leger. Ik draai en woel in mijn bed. In de rivier hangen de witte bloemen diep, met een zwaar gewicht. Ik zit op de rivier-boot. Het was een labyrint van vuur, waarin we de juiste combinaties moesten zien te vinden. Het was een race tegen de klok. De muren waren draaiende en brandende. We renden, maar zij struikelde. Een gil achtervolgde mij. Ik kon haar niet meer vinden.

Suriname, 30 mei 1994

De ladder naar de witte stad laat grijze gezichten zien. Zij zijn niet uitgenodigd. Als zij de ladder

aanraken, dan branden zij. Hun gezichten smelten weg. Ik ben op de ladder en kom steeds hoger, steeds dieper. De witte muren van de stad zijn begroeid.

Zij zat daar op een witte troon, waar alle ladders naartoe leidden. Ze keek naar beneden en verdween in witte rook. Ik volgde het spook dieper de stad in.

Iedereen zonk weg in de witte golven, en vele schepen vergingen. Ik klom door, hoger de stad in. Ik durfde niet achterom te kijken. Ik hoorde gekrijs, en mensen riepen : Stop. Maar ik liep door. Ik was in Suriname. Zij nam het gewicht van de stad in. Alles loopt over in de wildernis in de diepte van de witte stad. Het is een schuimende zee, wild golvend. Het is een Surinaamse vrucht. Surinaams fruit, ik kijk erna, en het is alsof ik in een coma ben. Niemand kan mij horen. Niemand kan mij verstaan. Het is alsof er nooit communicatie is geweest. Niemand kan iets overbrengen. Ik zink weg in de witte zee. Grote vissen zwemmen hier, maar zij nemen niemand mee. Wij zijn aan ons lot overgeleverd. Oh, was ik maar nooit naar Suriname gegaan. Ik ben gebrandmerkt.

Suriname, 31 mei 1994

Ik herinner de droom over het witte hek. Het trekt me tot de wildernis, maar laat me nooit door. Het trekt me dieper en dieper totdat ik vastraak. Is dit het grote Suriname ? Is dit het witte hek ? Het is een vreemd hek, met vreemde muziek, als een begrafenis. Wie wordt er begraven ? De muziek zo traag en subtiel. En voordat je het witte hek bereikt kom je tot een stad waarin je altijd verdwaald. Het neemt je tijd in beslag. Het neemt alles. Ik sta op de duinen en schreeuw over alles wat me is ontnomen door het witte hek. Ik wil het terug, maar golven overweldigen mij, en nemen mij mee, dieper tot het witte hek, als tot een ladder. Een pen wordt in mijn hand gedrukt, en ik moet veel schrijven. Ik moet een boek schrijven over Suriname. Ik moet tot haar geheimen doordringen. Ik schreeuw. Ik heb het trauma in mijn hand, maar dan wordt het rustig. Ik hoor het witte hek ruizen op de achtergrond, spelende haar muziek. Het doet pijn, maar de steek gaat eruit. Ik moet een wit boek schrijven, een witte bijbel. Ik tril en beef. Ik wil wegrennen, maar golven overweldigen mij. 'Schrijf, schrijf,' bulderen zij. Er beginnen dingen in mijn hoofd te draaien. Ik kan geen verhalen schrijven. Maar de klokken in mijn hoofd leiden een leven op henzelf.

Hoofdstuk 2.

Eén van de grootste mysteriën in de Tweede Bijbel is het rode mysterie, "Zij met de Rode Laarzen". "Rode Laarzen" is boek 104 in de Vur, maar kent een lange versie in de Vuh, genaamd "Het Meisje met de Rode Laarzen". Dit is in het Engels en er is voor zover wij weten nog geen volledige Nederlandse vertaling van. Dit verhaal bestaat uit drie delen plus nog een vierde deel wat "Poëzie van het Meisje met de Rode Laarzen heet". Ook daar omheen liggen nog vele achtergrond verhalen van dit meisje en dit mysterie. Het zijn poëtische verhalen die dan over de streep van het heilige absurdisme gaan. Dit is om religieuze geesten te verbreken. Zij die niet met heilig absurdisme kunnen omgaan moeten niet aan de Tweede Bijbel beginnen, want het is een telkens wederkerend thema. Het is een belangrijk onderdeel van de demonologie om de valse aristocratie en bureaucratie te verbreken.

De stukken komen uit twee poëtische boeken genaamd Kristarvaka Vatorium en Cuyornaida Corset binnen het "The World Beyond Fairytale" gedeelte van het Eeuwig Evangelie, het eerste boek van de Vuh.

Van 2001 bestaat hierover een Engelse reportage :

welcome to :
Daydream's Inn

"to find a true heart's confession, on a hard way's doubt"

Sometimes you have to dig a bit to come near the truth. The story shows the many layers, like Jacob's Ladder. The story, still the vehicle of the spirit.

information on the kristarvaka vatorium :

it comes forth from a rich background of different mythologies, cultures, and societies, from all over and beyond the world. some pieces are very simple, others are almost riddles, hiding a lot of secrets to enter new worlds.

it can be interpreted in many layers, and can speak to you in every situation.

Introduction of The Cuyornaida Corset - Gepetto's Tree

The themes from Kristarvaka Vatorium will get some closer views. For example the whole mystery about the Lion's Tea will get a closer view. Of course this book is also filled with many different forms of poetry, and of course some pieces are really tales, like you could experience that in the Kristarvaka Vatorium. There will be some new themes, but there are also stories as continuations. You can get easily lost in the mysterious forests of The Cuyornaida Corset, to touch worlds you didn't know yet. There are very large pieces but also very small pieces. Again, it can be translated in many levels, it can speak to you personally, but can also load things in you which you like but which you don't understand yet. Yes, it can be your guide, although it can also grow above your head at times, not knowing where you are and where it will lead you.

The Cuyornaida Corset is the second part of the series "The World Beyond Fairytale", as continuation of the Kristarvaka Vatorium. Both are records and examples of Sacred Poetry. They are more or less "channeled" from other worlds and spaces. It wants to show you in a sense what is happening beyond the scenes, but also what is happening behind the fairytales. It touches the sources of existence, which are deeply hidden, and which are for now very often packed and wrapped in riddles and symbols. The Cuyornaida Corset wants to shine a bit light in this, and wants to show layer by layer, not avoiding spiritual languages, which is for the dreamers a path to develop their senses. Like it is, there are many presents which need a closer look, but there are also pieces which can jump on you, and will never let you go.

The Cuyornaida Corset is a very personal book. It can speak to you directly, it can touch

your own situations and reflects the paths you have to go, and which paths will be closed. Besides that it handles about every layer of human existence from higher views. It is a book in which the gods mixed themselves, to touch you in their own special way, and to reach some special parts of you personally.

Stories about dreaming, awakening, and realizing that you are actually still dreaming, is something which is showing up a lot in *The Cuyornaida Corset*. It is always like a switcher between different consciousness."

The Girl With The Red Boots

I saw you once in my life, but I will never forget you,

It was actually all in a flash, but I will never forget.

Well, it all went so fast, like lightning, and you were so far away,

It was already night, in darkness and fog,

Well, actually I didn't see you at all,

....only your red boots ...

I only saw your red boots,

Enough for me to put the magic on,

Enough for me to never forget you.

I saw these boots once in my life

And they were so far away,

In darkness and fog

But enough to make my heart in trouble,

Enough to bring my heart in pain,

Yesterday I went to the place where I saw these boots,

There on that little island in the lake.

I swam to it by daylight

But

They weren't actually red boots

It was just an old red car

Well, I wonder how you got there with your red car,

Well.....

Maybe your magical red boots brought you there

Today I swam to the island again, to look into your red car,
but an old man was sitting in

Pardon me, sir, I thought you were a girl with red magical boots.

Well, well, he said

So I am not crazy

I also saw a girl with red boots here When I was young, I went to this place with
my red car when the lake didn't exist yet.

But when I came here, it appeared to be a red apple, so I ate it.

And I decided to stay here till I would really see her

Since then the lake came to existence

The birds told me it was because of the girl's tears

But I don't know if they said it to tease me or not

Now I'm old and I still didn't see her, he said.....

If I could only see her red boots again

Did you see more than her red boots ? I asked

No, no, the man said only her red boots but as I told, it was only an apple, and
I ate it

Well, if you ate it, we will never see her again, I said

But, but,said the old man I planted the pips at the other side of the island

Well, then she must be there, I shouted Running to the other side

But another red car was standing there with another old man inside

With the same story

We will never see her again, if it goes like this I said

But if we become friends We can hold the red boots in our hearts

But I asked What is the reason you wanted to see her again ?

Well, because we lost our red boots long ago, when we went for a swim in the

swimmingpool the old men spoke together I now noticed they had the same face

Then they continued :

The girl with the red boots was the one the police was looking for since then

For we wanted our red boots back

So how do you know it was a girl who stole the red boots ?

For a policeman saw a girl with red boots here they said

Well, I know that story, I said

And I bet he's also somewhere on this island, sitting in a red car, with a red apple in his stomach

No, the old men said together He died short after he saw her

They say he saw something else besides the red boots

Well, pffff..... after all, then I'm glad I only saw her red boots and nothing more

And I'm also glad I had to find out, I actually saw you instead of her you are good friends for me, you really helped me a lot Maybe she doesn't exist at all
And maybe it's better this way

No ! The old men shouted together We want our red boots back !

And tell us, what was your reason to see the girl with the red shoes again ? They asked me

Well, ehm Now I'm afraid to tell I found some red boots at the swimming-pool, and I thought maybe she lost hers there

But,the old men started to get real mad, why did you say you saw her with red boots, while you had found them yourself

Well, because actually the boots I found weren't boots, I found them in darkness and fog, when it was midnight, but in daylight they appeared to be red apples, and I bet these were from your apple-trees So I was glad to see the girl already had her shoes back I said

But she appeared to be us the old men said

Well, yes, I shouted, so why are you getting mad if you already have your shoes back !

The men started to get redder and redder and an enormous explosion was finally taking place

It was the girl with the red boots standing before me, smiling

So it was really you, I asked

No, only red boots, but I liked your idea so I came she said

Now who the heck are you then I asked

I'm the girl who cried this lake of tears For I lost my red boots long ago, and now
you brought them back She said softly

Oh no, I shouted, another one who lost red boots

I will never wear red shoes in my whole life again,

I will never drive red cars,
and never again will I eat a red apple

I'm getting sick of this

Finally I wake up, and the old men are standing before me, trying to sooth me

What happened, I ask

You fell out of the apple-tree, you also wanted to eat a red apple

It seems you did, Strange things happen when people eat these apples

Did you see the girl with the red boots ?

Oh my, I'm still not awake I feel I'm starting to shout and scream

Finally I woke up, Two old men are trying to calm me, and to make me breath

They said I almost drowned in the lake, while I was talking about red boots I saw
glittering in the lake They saved me

I lose consciousness again and the next morning I wake up in the hospital, A
girl with a red hat is entering my room She sais she is my sister, she sais she was
very worried but the doctor sais it's better with me, I ask her if I may see her
boots Green shoes pfffff Fortunately I smile and she starts
to smile

Then a bell rings, Someone else is coming to my room, A girl She sais
she is my girlfriend I don't remember her Then I almost faint It gets
black before my eyes

She has Red Boots

And then she sais she has a present for me, I open the present-box and I see

beautiful red velvet boots

Well, that's sweet, I say But I can't remember you

Every day it gets better with me
I wear my red velvet boots very often
I still can't remember my girlfriend
But I feel she loves me very much
Every day I get to know her better and better
She seems to be very nice

But today, it sounds very strange
I got a flash, it went fast like lightning
A sense that I know her and her red boots
Well, especially her red boots

There the two old men enter the hospital They saved my life
I ask if they have red cars incidentally but no, one has a blue car, and the other
has a white car

They appear to be the grandfathers of my girlfriend
I ask them if they already found their red boots
But they say they don't have red boots
They brought some apples for me
Red ones

Hey !

Hey, it's green ! Someone shouts

There I wake up, standing before green traffic-light Now I really woke up I
hope

It all appeared to be a dream within a dream while I was staring into the red
traffic-light.

It's still weird I still get that strange feeling when I see someone with red boots

Then I think maybe this person has also a red car, and likes red apples

But then I think : No, that can't be true, they have their own lives This is just coincidence

And then I smile and walk further

The Girl with the Red Boots Part II

the house in the forest

I'm standing before the red trafficlight again,
Seeing blood dripping out of it,
Christians thrown before the lions,
But it was just a girl losing her red boots ...

I saw Jews dying in rooms of gas,
Worldwar I kissing Worldwar II,
but it was all just a girl losing her red boots ...

I know that girl, I see her walking through the supermarket sometimes,
then I see her buying some red apples,
and after shopping I see her driving away in her red car

Last time I saw her, I followed her car ...
I wanted to know where she lives ...
She lives deep in the forest,

Her house was surrounded by statues of the Gestapo.
Softly I followed her inside the house.
Her mother was the Whore of Babylon, and hit her very hard.
"You will never find your red boots again", she yelled to her daughter.
I was in a shock.

I followed her to her room, hiding myself behind a curtain.
She was crying red tears ...
Eating her red apples ...

I wondered why I wasn't noticed by anyone ...
So I decided to comfort her
But she didn't see me,
She didn't even feel my hand on her shoulder
I started to whisper : It's ok ...
But she didn't hear me,
I was invisible for her it seemed ...
So I ran to her mother, the Whore of Babylon ...
But she couldn't see me either

So I ran outside to the statues of the Gestapo,
They could see me, since I came
They said : shhh, don't tell anybody we have her red boots ...
We carry them inside our heart
Surrounded by stone ...

But we are just little boys enchanted by the Whore of Babylon ...
One day we were teasing some little girls, taking their red boots from them away,
And then a witch turned us into these statues ...
Tears were rolling from their faces
We are so sorry we teased the girls, but they started, they told lies to the mistress
about us ...
The mistress punished us, while we didn't do anything ...

And now we are statues, and the Whore of Babylon also hid the red boots of her daughter into us

And she told her daughter the people of the village took the boots away ...

And since then she can't see these people

That's why she didn't see you

She's under a spell

Now how can we break the spell ? I ask ...

Don't tell it to anyone ... for when the Whore comes to know about it, she will throw us into the rivers ...

That was what she always said

But what can we do then, I ask

At that moment the Whore of Babylon runs outside

You talked ! She screams,

and throws the statues in the river behind the house

There they start to melt, and the red boots are appearing,
floating through the water ...

At that moment the girl starts to watch outside her window, and within a minute she's standing besides the river, trying to get her boots After awhile, there she's standing with her red boots on... Taking notice of me What are you doing here, she asks ?

Did you finally bring my red boots back ?

I started to tell her the story, and she's hugging me very tight ... But at the same moment her mother is running outside, the Whore of Babylon

At that moment the traffic-lights turn green, and I wake up For a woman already pushed me in my back, telling me to walk I turn myself around ... She has the same face of the Whore of Babylon

wild cats

Shall we drink some tea somewhere ? She asks

Well, I always wanted to have some tea with the Wh... and then I swallow my words and say : yes, that's ok

I would like to ask her some questions

It seemed she has a daughter,

who is being teased at school,
because she is shy ...
She loves her mistress for she always helps her in this,
trying to find a good solution in the case
Boys and girls who don't stop teasing will be sent out of school,
to work in the forest
This is the rule of the school

I know this group
They are called "the wild cats",
They are the terror of the village ...
For after work they start to wander through the forest to tease and attack people
entering
They are out for revenge
Nobody does exactly know what they are doing in the forests ...
But they are some sort of forest-gang

What I see before me is a worried mother
Definitely not someone like the Whore of Babylon.
The school is in fear ... in fear of an attack

The wild cats recently sent threats to the school
And also her daughter is on their list to hurt

the attack

There I wake up again I knew something was wrong
Someone with a Wild Cat-t-shirt is drying my face with a towel,
I'm under the blood A car crashed me driven through the red trafficlight
A woman is standing there, policemen are hearing her out
She has the face of the Whore of Babylon ...
She tries to charm the policemen,
but their faces are tight and serious
They describe it as an attempt of murder

The lady appears to be a wanted childlurer,
high on the police's list of criminals
She killed many children,
poisoned candy

I'm lying in the hospital
They don't know if I will survive
I'm still looking for lost children after all these years
Still a policeman, a detective,
looking for lost red shoes
Two children were sitting on my knees this night
They were lost for so many years
Worldwar I and Worldwar II,
just lost kids

Captured by The Whore of Babylon

That day I wake up,
two children who were lost for years were found

I'm still bleeding a bit

They were kidnapped by the woman who crashed me,
that dangerous child-lurer
poisoned candy

That was how she was called

That was which she used

She couldn't charm anyone this time

The wounds were already too deep

The blood was already streaming

No smile could cover it

It seemed the person with the wild cat-t-shirt saved my life
After the crash, she wanted to shoot through my head ...
But he kicked the gun out of her hand, and cared over me,
While my colleagues were already taking her away

They never saw him again, he just disappeared after awhile

He might be an angel ... Who knows ...

There the doctor enters in. He says : Sir, there's much hope you will survive the crash ...

He had tears in his eyes, saying : Sir, I just read the book you gave me "War is but a lost child."

Since I read it it's getting much better with you, and there's much hope again

I think I will also read the books some other patients gave me.

And sir, he asks, I really want to know who wrote this book ...

I'm moving my head up a little, and look deep into his eyes ... saying :

The one who wrote this, was my lost ...child

Het gered worden door wilde katten komt hier ter sprake, wat wel vaker het thema is in de Vuh. Dit heeft in de Vuh te maken met het belang van de geschiedenis. Het oordeel is al geweest. Het ligt opgeborgen in de geschiedenis.

In de Papyrus van Izu staat over "de wilde katten" :

[Insectian Book of the Dead, Papyrus of Izu, Kuzaponia 5]

27. And these children, they have the wings of dementia ... these wild cats of lapoendria ... seeing the candy in the pictures ... a thick layer on every street ... They don't see the horror ... for it's covered by the layers of tax, business and chess ... with the cream of democracy ... they feel free in their games ... They only remember their names in thick letters.

Dementia betekent het teruggaan naar het verleden, en dan alles anders zien, de sleutels eruit halen. Zij zien niet meer het trauma, maar ze gebruiken het, als in een winkel. Het brood is belegd. De geschiedenis is niet meer zuur.

28. They are safe in the arms of uncle unicorn ... 29. They only see the wars in bottles of history far away on the attics of their grandparents .. behind moving walls ... of strange cupboards with strange paintings ... 30. They bought their pictures in old cigarshops. Pictures with so many layers of glue, named after the old kings. 31. And these old kings live in their own worlds of dementia ... using soldiers to win their wars ... these bottles so far away ... these redblue soulbottles. 32. They all live in lapoendria ... the world of dementia ... where these wild cats saved me. 33. On the corner of a dark street, before the alley, Willem One to Five was sitting, having silver warriors inside ... These

are the kings of soul-bottles striped, in redgreen, greenorange and greenblue.

De Willems zijn de stadhouders en koningen van de Nederlandse geschiedenis, die een belangrijke sleutel vormen. Wij moeten dit enigma begrijpen en gebruiken. Waartoe zijn de Willems gekomen ?

34. On comiccorners they live ... tied to the coins of history ... strange cowboys ... 35. Tied and glued screams covered by candylayers, while you only hear a soft voice showing you the pictures ... There are strange flies lying on our eyes raking. Wild cats know how to get the snakes out of the eggs ... 36. Willem One to Five ... still a strange taxmachine spouting insurances ... coming from the chessboard .. black and white .. While thick democracies roar it doesn't sting anymore ... 37. You can get born in it ... a boy called birthday lives inside ... on a birthdayart with little lights ... spinning glue Five layers on the picture ... while the sixth brings the silver ... the seventh the gold 38. There's tax spinning inside, making strange films of history ... There are many layers of an onion ... It's coming from golden cigars, from three clauses : santa clause, summer clause and easterclause. 39. Willem III makes pictures by a checked white hard candy camera, while zebraboats rise, with orange liars on them, spinning glue ... It's rising from the taxmachine ... from a machine of deer. There, where the birthday boys live ... 40. These machines of deer, all tax-machines ... raising their zebraboats with their orange liars ... these strange clauses and on top they spin the films of history ... rippling through the skies, coming as tigers ... by smoke, wine and coffee. 41. Hot glues behind the comics of tax and assurance ... they eat like bakerman's faces ... breeding them as wild as they are ... 42. These comics always come from the black and the white ... From strange French chessboards ... 43. Horses are turning their heads ... bringing the layers of glue ... Strange glues from mouths bring the lies ... to let the children sleep ...but these lies they ripple ... bringing the nightmares of truth ...

Voor de oningewijde zijn deze teksten niet altijd makkelijk te begrijpen. Al deze woorden en symbolen worden verder uitgelegd in de Vuh. Ze komen steeds weer terug.

THE GIRL WITH THE RED BOOTS

- PART III

The Anatomy of Candy

the dentist's sweet advice

Two grammes of a sweet mouth,
Some pieces of a sweet red velvet boot,
The sweet destiny of a straycat,
Some old teeth of the candy's witch ...
The anatomy of candy

Three drops of a candy-mouse's word,
Two guitars of a sweet babydoll ...
The anatomy of candy ...

Mix it all together,
And let it boil for a three hours.
Throw some kids' shoes through it, after that.
And some pieces of your grandfather's beard
The anatomy of candy ...

Now never eat it for so far
Let it boil another three hours ...
And cry all your hidden tears through the mix ...
Then you let your grandmother drink a bit from the mix,
And let her go to sleep again ..
Something she always did ...
Then let the fanfare come to play their best songs ...
And throw their gloves through the mix ...
While boiling it for another three hours ...
The anatomy of candy

Now mix all your unfulfilled dreams into it
And the spoilt dreams of your childhood
Throw also some toys of your kids in the mix ...
And let them cry for awhile about the loss ...
Then say your prayers for a minute,

and burn the whole mix

The anatomy of candy

Bring the ashes to the birds ...

Let them eat, and let them sleep again ...

Something they always did ...

Then watch how the wind divides the ashes ...

And how it brings it all to the four corners of the earth ...

The anatomy of candy ...

Then it's time for your own sleep ...

Weep yourself into sleep, for you didn't get one taste of it ...

But remember ...

Tomorrow you will smell it ... For the wind brought it to the poles to enjoy ...

And they will always give you your piece ...

The anatomy of candy

The next week you will feel like candy yourself ...

And you will buy yourself some new shoes ...

And fly to the moon ...

Where you will meet the candy-witch ...

With eyes as big as dishes ...

With a mouth as big as a banana ...

With dreams as big as your own dreams

With lions even bigger than yours ...

She will look like you ...

So beautiful and pure

And she will say this is all possible, because she got some of your mix ...

The anatomy of candy

And now your dreams are gone ...

You lay on your boring bed ...

But it all has ears now ...

And even your tooth-brush can talk ...

The anatomy of candy

Your dentist will send you congratulations ...

Together with a pink eliphant to embrace you ...

The anatomy of candy ...

And you will not believe one word of this story,

You will even not believe yourself after today,

The anatomy of candy ...

You will prepare the same mix tomorrow,

trying to get it all back

trying to have a little faith in a dentist's advice ...

trying to overcome the fear of the dentist ...

But his monkeys still jump in your back ...

And his mice still dive in your bag ...

You will never listen to a dentist's advice again ...

You will never eat his candy again ...

But you will begin with your own shop for missed teeth ...

Your own shop for missed children ...

You will be your own dentist

And your own tooth-brush will be your assistant ...

You will have your own candy-shop ...

And after many years you will think : The dentist's advice wasn't that bad ... There are worse things ...

And you will read these notes again Trying that old receipt for candy

And you will feel like you have find your bible

Like eating candy all day ...

the docter's strange demise

Till you fall in the arms of a doctor's advice ...

And he will say :

First buy yourself some new shoes ...

And then do it all over again ...

The anatomy of candy ...

Even worse than a dentist's advice ...

The doctor's worst demise

You will search for your best teacher

But he appeared to be your worst politician ...

Saying : Just again : Buy some new shoes, and then do it all over again ...

The best thing to do is then : Start a shoe-shop

Or a shoe-zoo ...

And put them all behind the bars

The dentist, the doctor, the teacher, the politician,

and most of all : their assistants ...

For all their advices, stories and fairytales, were spun by their assistants ...

animals from the big shoe

Don't touch them, don't feed them, don't even come close to them ...

Just watch in the distance Just watch And Forget

The anatomy of candy

But some years later,

You will hear the bell in their stories ...

Thinking : It all wasn't that bad ... There are some things much worse than this ...

And their strange stories will be your candle in the night ...

You will tell them to your kids

And they will tell them to their kids ...

Strange stories of a dentist's assistant ...

Used to win wars

Used to let wild children behave ...

Used to ... tame ... dangerous animals

Animals from the Big ... Shoe

Noah and Noah

I saw my dentist's assistant awhile ago
Walking with Red Boots
She was painted like a tiger
She was like the master's touch
She walked there with a big bible under her arms
Her bible

She wrote it for the kids

Her red boots were stolen
Made from kids' shoes

Red T...i.....g.....e.....r.....s

There's something much worse than a dentist's assistant :
Her boots

But

This Bible Her Bible ...
Is a Song-Book

for children

The most horrible and the most cruel songs we had to sing
In kindergarten ...

No one told us they were hers
We were all scared of the mistress

But we had to fear the assistant

well her red boots

Well, now I use these masterpieces in my own wars ...
The assistant is the statue on my gun
and the statue on my ship

At the front

But she still looks beautiful
I never have to paint her over

In the genesis of her bible she tells about how she got her red boots

She stole the red tigers from Noah's Ark ...

And made kid-shoes of them

And her own red boots

To control them all

Noah knows all about her

He cried days and nights

The flood

Noah and Noah are two business-men, two brothers ...

They built an ark for all occupations and professions

Preachers, Policemen, Dentists, Lawyers, Teachers, they can all be found there

Except The shoemakers

They were kidnapped by the girl with the red boots

The dentist's assistant

She was actually the boot-shop-girl

Noah and Noah are always looking for her

I'm working in that bootshop for awhile now

The bootshop-girl isn't the worst I found out

It's in her shoes

One day two men with round glasses and big grey beards came into the shop

They asked for red boots

They showed me a mechanism in the soles

They were talking like mathematicians,

I couldn't follow their speech ...

They talked strange, for sometimes they spoke the same words at the same time,
and sometimes they switched after every word

After that they asked money from me for their speech,

but I asked money from them to enter my shop

They said they were looking for the bootshop-girl
So I asked if she would come ... which she did

They said : Finally we have found you, and started to fight with her

All I saw was a mix appearing before my eyes surrounded by a moisty mist

Out of the mist a little creature appeared
It looked like a fir

He shook my hands and said :

Now you know the secret of the girl with the red boots
She is not only the daughter of Noah and Noah
She is me
And so are Noah and Noah

I am the movie-master And this was just another part ... of me

Poetry from the Girl with the Red Boots

Little... Red ...Bike

The nerves are getting thinner, where the dark man hits the mouse ..
The dreams are getting thinner, when sandman hits the lions gong ...
To easy to dream, but too hard to reach, unless you have giant shoes ...
red ones ...

Santa is smiling,
The voice of a new day ...
He likes it when his deers are running ..
Running through streets of old smoke ...

I'm sitting in my cabin ...

I'm still a cabin-girl ...
watching the wonders of the day ...

Quatzalquotl is painting the doors
With green and black paint ...
Still waiting for his horse ...
To watch his new mail-box ...

These circus's are new ...
Without lions, without ages ... just simple stuff ...
Like a,b,c ...
With simple machines,
with roaring numbers ...
is this the daydream's inn ?

The flavors of flowers were always on my side ...
Especially when I opened new doors ...
It was the hard way out ...
Finally I feel soft ground below my giant shoes ...
Finally ... I have some veiled sisters working in this circus ...
It's the dreamland's world ...
It's built by manchild's confessions ...
and coffee-breads ...

Quatzalquotl is smoking his pipe ...
Choirs are surrounding him ...
Mystical choirs from a long time ago ...
They seem to like him ...
They spin around his head

And me ? I'm still the girl with the red boots ...
Still your mother's rage, and your father's lengths ...
I'm still your brains and your heartbeats ...

The red tiger and his coffee cup ...

I like to speak, like my sisters do ...

Circus of the alphabet ...

Do you like to spell my name ?

There are sabbaths on a monday-morning ...

Enough to scare the teacher away ...

It's just the daydream's inn ...

It's the dogdream's out ...

All manchilds' confessions ...

And it's all too loud ...

There the teacher is running ...

Waiting for the orange road ...

To escape to some new dwarfs ...

But they are not easy to get ...

They ask for high sacrifices ...

All schoolbooks know ...

Like the teacher's bag does

He said satan liked to ride bikes

To ring some bells

To invent some dwarves

It's the little red bike ...

And that's why all the kids were laughing ...

while you were ...crying ...

Little red bike ... coming from hell ... returning to the maze ...

To drown some new students ...

A little kid is riding it ...

having two knives in his pockets

big ones ...
too big for your mommy ...
too tall for your daddy
when the red bike strikes, there's no escape ...
then your mom and dad are ...changed ...

is this the horror's dream,
is this the daydream's out ?
there the little kid is riding ...on his little red bike ...
yes, it's the daydream's out ...
it's the hard day's inn ...
together with your family, they are changed ...
suddenly you don't dare to look into your mother's eyes anymore ... and you are
running for your daddy ... something you always did ... but now it's worse ...
he had a hard day in hospital ...some cats stole his meat ...
and now he had to eat birdseed ...

No tale can describe ...the horror of the red bike ...
No santa clause can save you, when the red bike rides to your city ... riding to ...your
house ...

Everything has changed ...you even don't dare to walk to your uncle and aunt's
house ... even your neighbours are dragons now ...when the red bike rides ...

It's like the curse of the dentist's, it's like there is no way out ...
when the red bike strikes
it's a thousand monday-mornings on a saturday-night ...taking you away ... it's like
the teacher's revenge ...

red bike, red bike, where are you running,
red bike, red bike, where is your home
you are still wandering like a lost dwarf ...
It's the dogdream's inn ...

Sixty black horses are waiting in front of your house ...
trying to take you out of this nightmare
but when the red bike strikes again ...

it's finally sixty panthers surrounding you like there's no way out ...
everything's changing ... when the red dream strikes ...
no teacher could invent such a trick ... it's all from the dwarves ...
and it's all like there's no heaven ...
even heaven is hell
when the red ride strikes ...

I'm a fool to wait for your confessions ...
I have my own ...

Millions of kids are screaming in my head ...
Heading for a new day ..
Pushing me under in a nightmare ..
Red..little ..bike ..

There's nothing you can hide when a baby with a gun stands before you ... drama
after drama, it will find it's way to the cores, where all life began ..
no secret cases ..all open and white ...when the baby comes alive ..when the red bike
comes from behind the corner ..